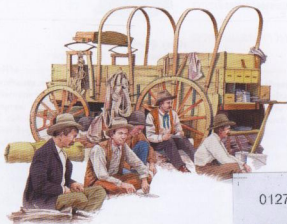

100

เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ

ควาบอຍແລະ อินเดียนแดง

แอนดรูว์ แลงลีย์
ที่ปรึกษา : ริชาร์ด เทมส์
แปล : ศรรรวิศา เมฆไพบูลย์

012741

012741

หนังสือภาพควมรู้ ชุด 100 เรื่องน่ารู้ ลำดับที่ 17

100 เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ

ควาบอยและอินเดียนแดง

แอนดรูว์ แลงฮีย์ : เรื่อง

จิราวัฒน์ เหมสี : ปรึกษา

ศรรวิศา เมฆไพบูลย์ : แปล

100 things you should know about THE WILD WEST

Copyright © Miles Kelly Publishing 2001

หนังสือไมโคร ออริจิน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-8266-16-9

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2550

ข้อมูลหาบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอินเทิร์น

แลงฮีย์, แอนดรูว์

100 เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับควาบอยและอินเดียนแดง / แอนดรูว์ แลงฮีย์ เรื่อง, ศรรวิศา เมฆไพบูลย์ แปล จาก 100 things you should know about the wild west. — กรุงเทพฯ: แพรสวชน, 2550. 47 หน้า: ภาพประกอบ (สี). (หนังสือภาพควมรู้ ชุด 100 เรื่องน่ารู้ ลำดับที่ 17)

1. อังกฤษ--วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. ศรรวิศา เมฆไพบูลย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อผู้.

ย 894.12 ค.17

DDC 823.914

ISBN 978-974-8266-16-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการสายธุรกิจสำนักพิมพ์ บริษัท อมรินทร์ พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) บรรณาธิการฝ่ายวิชาการ อ.อ.จ. จิระธร ผู้ช่วยบรรณาธิการฝ่ายวิชาการฝ่ายวรรณกรรมไทย จ.จุฑา บุญพาศิต ผู้ช่วยบรรณาธิการฝ่ายวิชาการฝ่ายวรรณกรรมแปล อ.อ.อ.อ. วิจิตรกานันท์ บรรณาธิการ นักเขียน วิจัยวรรณกรรม ผู้ช่วยบรรณาธิการ ปรินดา กุศลประดิษฐ์ เลขานุการกองบรรณาธิการ สุกัญญา จันทวงศ์ ชิบเล็คเตอร์ พชรพร อมรรักษ์ศาสตร์ ผู้จัดการส่วนงานศิลปกรรมหนังสือเล่ม เลกจิตร โพธิ์ปลั่ง ศิลปกรรม ชินวรา ยศศิริวัฒน์ ผู้อำนวยการฝ่ายการพิมพ์ ชีระพร แสงเงิน พิสูจน์อักษร พชรทิพย์ วิชาญทอง คอมพิวเตอร์ ทัศนีย์ วิริยะเจริญทรัพย์ ประธานกรรมการผลิต บรม คมเพชร ฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ วิไลลักษณ์ ฐิติพลธำรง, กฤษณ์ เศรษฐวิชัยพงษ์ เว็บเอดเดอร์ สุทธิรังสรรค์ อานนตกุล สำนักงาน บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) 65/101-103 ถนนสุขุมวิท (บริเวณราชินี) เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4971, 4982 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111 E-mail: info@amarin.co.th Homepage: <http://www.amarin.co.th> และเว็บไซต์ที่ สยงวิจิตรใจกับรัก บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) 65/16 ถนนสุขุมวิท (บริเวณราชินี) เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385 จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์ จำกัด 108 หมู่ที่ 2 ถนนสายทราย-จันทนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย นครบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6 Homepage: <http://www.nasin.com>

สารบัญ

ดงดิบแดนเถื่อน	6	ข่าวสารและการเดินทาง	28
ชาวอเมริกันกลุ่มแรก	8	ม้าเหล็ก	30
นักล่าควายป่า	10	การล่าควายป่า	32
โลกใหม่	12	ที่มั่นสุดท้ายของคัสเตอร์	34
มุ้งสู่ตะวันตก	14	คนนอกกฎหมายและผู้รักษากฎหมาย	36
พรานภูเขา	16	โจรขโมยปศุสัตว์และนักแม่นปืน	38
ตื่นทอง!	18	ผู้จับจองที่ดิน	40
การเดินทางข้ามที่ราบ	20	ชนเผ่าที่สาบสูญ	42
ธุรกิจโคเนื้อ	22	การสังหารหมู่ที่วูเดนเดเดน	44
ชีวิตความบอย	24	อวสานแดนความบอย	46
ชีวิตในเมืองชายแดน	26		

ดงดิบแดนเถื่อน

1

อเมริกาเหนือคือทวีปอันกว้างใหญ่ไพศาล

เมื่อชาวยุโรปกลุ่มแรกเข้ามาตั้งรกรากที่ชายฝั่งตะวันออกในช่วงต้นศตวรรษที่สิบเจ็ดนั้น พวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับดินแดนทางตะวันตกเลย ในยุคแห่งการบุกเบิกช่วง 300 ปีต่อมา ผู้ตั้งถิ่นฐานและนักสำรวจยุคแรกก็ค่อยๆ ขยับขยายเขตแดนสู่ภาคตะวันตกเพื่อจับจองพื้นที่ที่กว้างอันแสนกว้างใหญ่ พวกเขาสำรวจ ทักร้างถางพง เพื่อทำการเกษตร ขุดเหมือง สร้างเมือง และทางรถไฟ ชีวิตในแดนตะวันตกมักเต็มไปด้วยความยากลำบากและโหดร้าย มีการต่อสู้อย่างป่าเถื่อนรุนแรงเพื่อแย่งชิงทองคำ ปศุสัตว์ และที่ดิน รวมไปถึงการทำสงครามปราบปรามชนพื้นเมืองเผ่าต่างๆ ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงจดจำรำลึกถึงดินแดนในภาคตะวันตกของทวีปอเมริกาเหนือว่าแดนเถื่อน

ชาวอเมริกันกลุ่มแรก

2 ชาวอเมริกันกลุ่มแรกมาจากเอเชีย

เมื่อประมาณ 20,000 ปีที่แล้ว ระดับน้ำทะเลต่ำกว่านี้ ดินแดนทั้งสองทวีปจึงเชื่อมถึงกันด้วยผืนดินแคบๆ ผู้คนจากเอเชียเดินทางข้ามผืนดินนี้ไปสู่ทวีปใหม่ และค่อยๆ กระจายไปอยู่ในที่ต่างๆ ทั่วทวีปอเมริกา ตอนที่โคลัมบัสไปถึงอเมริกานั้น มีชนพื้นเมืองอเมริกันหรืออินเดียนแดงประมาณ 20 ล้านคนอาศัยอยู่ที่นั่น

3 พวกอินเดียนแดงที่อยู่ในป่าทางตะวันออกเฉียงเหนือไม่เคยออกหากินเลย

ที่นั่นมีปลาและสัตว์ให้ล่ามากมาย ส่วนพืชผลต่างๆ เช่น ข้าวโพดและถั่วก็เติบโตงอกงามดี พวกเขายังทำน้ำตาลจากยางต้นเมเปิ้ลได้อีกด้วย

▶ ชนเผ่าอีโรควอยส์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออาศัยอยู่ในเรือนไม้หลังยาวๆ พวกเขาล่าสัตว์ด้วยธนูและการปาลูกดอก

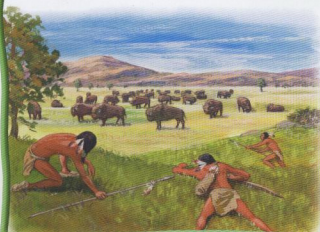
▲ ที่นที่อยู่เป็นถ้ำกำหนดวิถีการดำรงชีวิตของชนพื้นเมืองอเมริกันหรืออินเดียนแดงเผ่าต่างๆ แผนที่นี่ชี้ว่าชนเผ่าใดอยู่ที่ไหนกันบ้าง

4 ก่อนที่ชาวยุโรปจะเข้ามาถึง

แทบไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ในที่ราบตอนกลางของทวีป เนื่องจากดินบริเวณนั้นแข็ง ขูดยาก และดินที่อุดมสมบูรณ์มีอยู่เฉพาะตามริมแม่น้ำเท่านั้น ในฤดูร้อนชนเผ่าที่อาศัยอยู่ในที่ราบนี้จะออกตามล่าฝูงควายป่าด้วยการเดินเท้า

◀ ชนเผ่าต่างๆ ในที่ราบจะออกติดตามควายป่าฝูงใหญ่ และกลับบ้านในฤดูใบไม้ร่วงเพื่อเก็บเกี่ยวผลผลิต

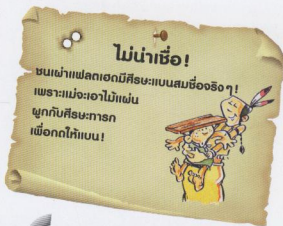

5 ชีวิตของพวกอินเดียนแดงใน

แคลิฟอร์เนียนั้นเรียบง่าย ชนเผ่าต่างๆ เช่น ชูปา จะเก็บอาหารจากป่า จำพวกลูกสนและ เมล็ดพืช พวกเขาต้องการเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม น้อยมาก เพราะอากาศอบอุ่น ชนเผ่าต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ไม่ค่อยทำสงครามกัน

▲ กระเทียมฤดูร้อนของชนเผ่าชูปาแห่งแคลิฟอร์เนีย
แถบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก

ไม่น่าเชื่อ!

ชนเผ่าแฟลกโฮกมีศีรษะแบนสมชื่อจริงๆ!
เพราะเมื่อก่อนไม่ผ่าน
ผูกกับศีรษะการก
เพื่อกดให้แบน!

◀ ชนเผ่าโฮปี
สวมชุดเรียบง่าย
ทำจากหนังสัตว์
หรือหญ้าแห้ง

6 ภาคตะวันตกเฉียงใต้ของอเมริกาเป็น
เขตแห้งแล้งอันกว้างใหญ่ พวกอินเดียนแดง
เช่นชนเผ่าโฮปี จะปลูกพืชตามริมแม่น้ำ
ข้าวโพดมีความสำคัญต่อชีวิตมากจนกระทั่ง
พวกเขาถอยร่นบูชาเทพเจ้า ชนเผ่า
ปวยเบิลที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้สร้างบ้าน
จากโคลนผสมหิน เรียกว่าบ้าน "อิฐ"

นักล่าควายป่า

7

การนำมาเข้ามาทำให้ชีวิตของชนเผ่า

ในที่ราบเปลี่ยนไปตลอดกาล ผู้ตั้งถิ่นฐาน

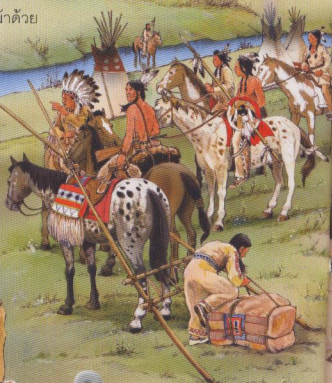
ชาวสเปนนำม้า (และปืน!) มาจากยุโรป การมีม้าทำให้พวกอินเดียนแดงสามารถล่าและฆ่าควายป่าได้ง่ายขึ้นมาก เนื้อควายป่ากลายเป็นอาหารหลัก และพวกเขายังใช้หนังควายทำกระโจมที่ปักและเสื่อผ้าด้วย

8

นิกรบที่ประสบความสำเร็จ

จะมีอิทธิพลและชื่อเสียง แต่ชนเผ่าในที่ราบเชื่อว่าการบุกไปล้มสัตว์ตัวศัตรูและหนังที่ถอดออกมาได้เป็นการกระทำที่กล้าหาญกว่าการฆ่าศัตรูเฉยๆ การเข้าถึงตัวศัตรูนั้นเรียกกันว่า "การบุกหลุมคม"

9

ชนเผ่าต่างๆ ในที่ราบสื่อสารกันด้วย

ภาษากำทาง ขณะที่ชนเผ่าใหม่ๆ เคลื่อนย้ายเข้ามาในที่ราบ พวกเขาก็จะนำภาษาต่างๆ เข้ามาด้วย เพราะฉะนั้น วิธีการสื่อสารที่ดีก็คือการใช้ท่าทางและภาษามือ

▼ พรานล่าควายป่าจะออกตามฝูงควายไปทั่วทั้งราบ พวกเขาจะถ่ายภาพพิมพ์แรม ซึ่งประกอบด้วยกระโถมขนาดใหญ่เรียกว่ากระโถมที่พีไปเรื่อยๆ โดยใช้สื่อชนสัมภาระสำหรับให้ม้าลากเรียกว่า ทราวีส์

ถักชื่อแบบ พวกอินเดียนแดง

พวกอินเดียนแดงในที่ราบบางเผ่าได้ชื่อเรียกจากสิ่งที่เคยเกิดกับตนเอง หญิงเผ่าซุคนหนึ่งชื่อว่า “ผู้ที่ผูกแค้นครั้งเดียว” ส่วนหัวหน้าเผ่าชื่อ “ชายหนุ่มที่กลัวม้าของตัวเอง” แล้วเธอกับเพื่อนๆ ของเธอจะ น่าจะได้อ่านอะไรกันบ้าง

► โครงของกระโถมที่พีประกอบด้วยเสาที่จัดเรียงเป็นกรงกรวยคว่ำ มีหนังควายกางคลุมเสาและตอกทวนตรึงไว้กับพื้นบนยอดกระโถมมีช่องที่เปิดไฟให้ควันจากการจุดไฟทำอาหารลอยออกไปได้

10 ในปี ค.ศ. 1607 ชาวอังกฤษ
ซึ่งเรียกกันว่าชาวอาณานิคมประมาณ
100 คนขึ้นบก ณ สถานที่ซึ่งปัจจุบันคือ
รัฐเวอร์จิเนีย พวกเขาตั้งชุมชนถาวร
แห่งแรกขึ้น และไม่เข้าคนอื่นๆก็ตามมา
ทวีปนี้ได้ชื่อว่าโลกใหม่ ในขณะที่ยุโรป
ได้ชื่อว่าโลกเก่า

11 หากไม่ได้ความช่วยเหลือจากพวก
อินเดียนแดง ชาวอาณานิคมยุคแรกอาจ
อดตายได้ ชนพื้นเมืองอินเดียนแดงสอน
ให้ชาวอาณานิคมรู้จักปลูกพืชชนิดใหม่ๆ
เช่น ข้าวโพดหวานและมันฝรั่ง รู้จักหา
น้ำและเดินทางด้วยเรือแคนู ในทางกลับกัน
ชาวยุโรปก็นำมา ปศุสัตว์
และเครื่องมือโลหะ
เข้ามายังโลกใหม่

▲ เมื่อพวกอินเดียนแดงเริ่มไว้ใจ
ผู้มาใหม่ คนสองกลุ่มก็สามารถ
แลกเปลี่ยนสินค้ากันได้

► แกนเนล บุน กับบีน
โรเฟิลยาว และสุนัขล่าเนื้อ
ของเขา

12 นักสำรวจผิวขาวยุคแรกสุดคือ
นายพรานและคนถักสัตว์ ชายหนุ่มอย่างแดเนี่ยล
บุน เดินทางลึกเข้าไปในดินแดนที่ไม่มีใครรู้จัก
หรืออย่างเหยียบเข้าไปมาก่อน เพื่อตามล่ากวาง
และสัตว์ป่าอื่นๆ บุนชอบตระเวนไปตามลำพัง
ในป่าของเคนตักกีเป็นพิเศษ เขาบอกครอบครัว
ว่า “เคนตักกีก็คือสวรรค์ที่นี่เอง!”

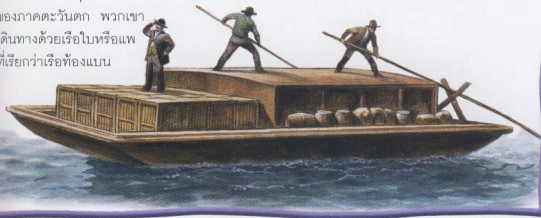
13

เมื่อจะบุกเบิกไกลออกไปอีกทางภาคตะวันตก ผู้ตั้งถิ่นฐานต้องหาเส้นทางผ่านเทือกเขาแอปพาเลเชียน ไม่มีใครทำสำเร็จ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1775 เมื่อแดเนียล บูน นำคนกลุ่มหนึ่งเดินทางผ่านช่องเขาคัมเบอร์แลนด์แก๊ป เส้นทางที่พวกเขาใช้ต่อมา รู้จักกันในชื่อวิลเดอร์เนสส์โรด

14

วิธีที่เร็วที่สุดในการเข้าถึงป่าดิบแถมเดือนก็คือแม่น้ำ แม่น้ำมิสซิสซิปปีอันกว้างใหญ่กลายเป็นเส้นทางหลักที่ผู้ตั้งถิ่นฐานและสินค้าต่างๆ เดินทางจากอ่าวเม็กซิโกไปยังแถบตอนกลางของภาคตะวันตก พวกเขาเดินทางด้วยเรือใบหรือแพที่เรียกว่าเรือทอ้งแบน

คำถาม

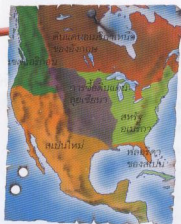
ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปพบอาหารหลายชนิดในอเมริกาที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน อาหารใดในรายการต่อไปนี้มาจากโลกเก่า และอาหารใดมาจากโลกใหม่
ก. ไก่จวง ข. ข้าวโพดหวาน
ค. กะหล่ำปลี ง. มันฝรั่ง
จ. เนื้อ ด. พาสต้า

บุบบอู๋ ๒ บุบบอู๋ ๕ ทุบทุบอู๋ ๕
บุบบอู๋ ๒ ทุบทุบอู๋ ๕ ทุบทุบอู๋ ๒
ดลยธ

▼ พวกพ่อค้าใช้เรือทอ้งแบนขนส่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี โดยขนส่งสินค้าและเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ไปขายผู้ตั้งถิ่นฐาน

มุ่งสู่ตะวันตก

ดินแดนแห่งใหม่
ค.ศ. 1803-1848

▲ การซื้อดินแดนลุยเซียนา ปี ค.ศ. 1803

15

ประเทศสหรัฐอเมริกา มีขนาดใหญ่ขึ้นสองเท่าในปี ค.ศ. 1803! ทอมัส เจฟเฟอร์สัน ประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ซื้อดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลที่เรียกว่าลุยเซียนาจากฝรั่งเศส ซึ่งรู้จักกันในชื่อการซื้อดินแดนลุยเซียนา รวมถึงดินแดนทั้งหมดระหว่างแม่น้ำมิสซิสซิปปีกับเทือกเขาร็อกกี

16

เจฟเฟอร์สันส่งนายทหารเมอริวเธอร์ ลูอิส และวิลเลียม คลาร์กไปสำรวจดินแดนใหม่ พวกเขาำคณะสำรวจแม่น้ำมิสซิปปี เพื่อหาเส้นทางไปสู่มหาสมุทรแปซิฟิก หลังจากหาทางผ่านเทือกเขาร็อกกีได้แล้ว พวกเขาก็เลาะแม่น้ำโคลัมเบียออกสู่ทะเล และเป็นคนกลุ่มแรกที่เดินทางข้ามทวีปจากฝั่งมหาสมุทรหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่ง

17

ถนนเนชันแนลโรดเป็นทางหลวงสายแรกที่มุ่งสู่ภาคตะวันตก

ถนนสายนี้เริ่มสร้างในปี ค.ศ. 1811 โดยทอดจากรัฐแมริแลนด์ไปยังอินดีแอนา ให้กลุ่มผู้บุกเบิกที่มีม้าหรือนั่งเกวียนประทุนหลังโล่ไปสู่ตะวันตก เมืองและจุดแวะพักต่างๆ เริ่มผุดขึ้นตลอดสองข้างถนน

◀ ผู้บุกเบิกหยุดพักระหว่างการเดินทางมุ่งสู่ตะวันตกบนถนนเนชันแนลโรด

18

พวกอินเดียนแดง

ช่วยชีวิตลูอิสและคลาร์ก

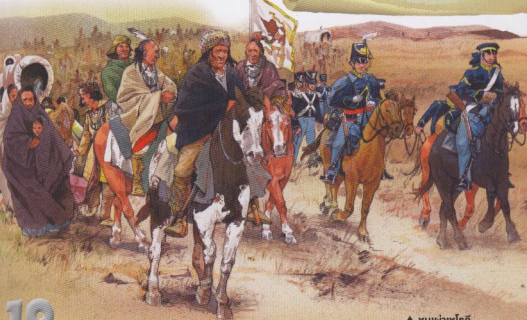
ซึ่งกำลังออกอยากทิวโฮย

ชนเผ่าเนเปเชไม่เคยเห็นคนผิวขาวมาก่อน แต่ก็ให้ปลาแห้งและรากไม้แก่คนแปลกหน้า รับประทาน และยังตัดต้นไม้ทำเรือแคนูให้คนทั้งสองสามารถล่องแม่น้ำไปได้เร็วยิ่งขึ้นด้วย

ไม่น่าเชื่อ!

ลูอิสและคลาร์กมีผู้นำทางเป็นพวกอินเดียนแดง ไปด้วยคนหนึ่ง เธอชื่อสกาซาวิอา วันหนึ่ง พวกเขาพบนักรบเผ่าซุโซนที่ถูรัยกลุ่มหนึ่ง แต่โชคที่หัวหน้าของนักรบซุโซน ก็คือพี่ชายของ สกาซาวิอา!

19

พวกอินเดียนแดงถูกขับไล่เพื่อให้ผู้ตั้งถิ่นฐานผิวขาว

มีที่อาศัย เมื่อชาวยุโรปย้ายขยายสู่ตะวันตก ชนเผ่าพื้นเมืองทั้งหมดก็ต้องถอยร่นลึกไปทางตะวันตกยิ่งขึ้นเรื่อยๆ หนึ่งในชนเผ่าที่ถูกถูกรานก็คือพวกเซโรกี ซึ่งอาศัยอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงใต้ ในปี ค.ศ. 1838 ทหารปิดล้อมพวกเซโรกี 15,000 คนและบังคับให้พวกเขาเดินเท้าไปยังโอคลาโฮมาที่อยู่แสนไกล พวกเซโรกีกว่า 4,000 คนเสียชีวิตบนเส้นทางที่เรียกกันว่า "เส้นทางแห่งน้ำตา" นี้

▲ ชนเผ่าเซโรกี ผู้ตั้งถิ่นฐานและหนีหนาว ถูกขับไล่ออกจากบ้านเกิด เมืองนอนเพื่อไปอาศัยที่พิกอาศัยใหม่ทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี

พรานภูเขา

20

พรานผิวขาวคนแรกที่สำรวจเทือกเขาร็อกกี

คือพวกดักสัตว์ ชายผู้มากเล่ห์เพทุบายและทรนทรหด เหล่านี้ท่องป่าตามลำพังนานถึงสองปี เพื่อล่าบีเวอร์ และสัตว์ที่มีขนอันมีค่าอื่นๆ ไปขาย “พรานภูเขา” เหล่านี้ จึงรู้จักดินแดนอันกว้างใหญ่นี้ดีกว่าใคร

◀ พรานภูเขาจาก
เทือกเขาร็อกกี

21

ในบรรดาพรานภูเขาทั้งหมด ผู้ที่มี

ชื่อเสียงที่สุดคือจิม บริดเจอร์ เขาเริ่มอาชีพ
ดักสัตว์ในเทือกเขาร็อกกีเมื่ออายุ 18 ปี เขาอาจ
เป็นคนผิวขาวคนแรกที่ได้เห็นทะเลสาบเกรตซอลต์เลก
และความมหัศจรรย์ของเฮลโลว์สโตนก็ได้
บริดเจอร์ใช้ชีวิตอยู่ในเทือกเขาแห่งนี้ 40 ปี
ก่อนจะทำงานเป็นคนนำทางให้กองทัพสหรัฐฯ

◀ จิม บริดเจอร์

22

พรานภูเขาหลายคน

แต่งงานกับสาวอินเดียนแดง

พวกเขาใช้ชีวิตโดดเดี่ยวและ
เสี่ยงภัย การแต่งงานช่วยให้
มีเพื่อนและมีความผูกพัน
ทางครอบครัวกับพวกชนเผ่า
อินเดียนแดงในท้องถิ่นด้วย

◀ นักดักสัตว์ผิวขาวกับภรรยาในค่ายพัก
ของพวกอินเดียนแดงแถบเทือกเขาร็อกกี

ไม่น่าเชื่อ!

พรานภูเขาคนหนึ่งคือไทย
จนถึงขึ้นกินมก
หรือแม้กระทั่งพื้นรองเท้า
ของเขาเอง (ท้องปฐ
จนสุดก่อนอยู่แล้ว)!

23

พรานภูเขาใช้ความชำนาญพื้นที่ช่วยนำทาง

ให้นักสำรวจและผู้ถือที่ดินฐาน ในปี ค.ศ. 1842 ดิโด คาร์สัน
นำคนกลุ่มหนึ่งไปตามเส้นทางสายออริกอนเทรล ผ่านเทือกเขา
ร็อกกี เขาสามารถนำคณะลัดเลาะผ่านเขตของอินเดียนแดง
เผ่าที่ซึ่งตั้งตัวเป็นอริกับคนผิวขาวได้อย่างปลอดภัย
นอกจากนี้คาร์สันยังนำคณะสำรวจไปยัง
แคลิฟอร์เนียและยูทาห์ด้วย

▼ พรานภูเขาสนุกกันใน
อาบเลียงประจำปีที่ริมแม่น้ำกรีน

24

นักถักสัตว์จะไปชุมนุม

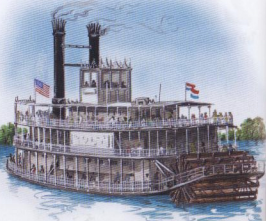
กันเป็นประจำทุกปีในภูเขา พวกเขา
จะไปรวมตัวกันในหุบเขา นำขนสัตว์
สารพัดชนิดที่ล่าได้มาขายและ
แลกเปลี่ยนสินค้าต่างๆ จากนั้น
จะร้องรำทำเพลงและกินดื่มกันอย่าง
สนุกสนาน บางครั้งก็มีการวางมวย
กันด้วย เมื่องานเลิก ก็มักจะมีสภาพ
หมดเนื้อหมดตัวเหมือนเดิม!

ตื่นทอง!

25 ในปี ค.ศ. 1848 คนงานคนหนึ่งชื่อจอห์น ชัทเทอร์
เจอเศษทองเข้า ขณะที่กำลังขุดดินในฟาร์มของชัทเทอร์ในแคลิฟอร์เนีย
เขาก็เลื้อยไปเห็นอะไรบางอย่างส่องแสงแวววาว เขามองว่า “หัวใจ
ผมเต้นเป็นตึกลงเลยครับ เพราะผมมั่นใจว่าต้องเป็นทองคำแน่ๆ”
แล้วเขาก็เห็นทองอีกชิ้น...และอีกชิ้น เขารีบวิ่งไปแจ้งข่าวพิเศษนี้แก่เจ้านาย

26 ไม่นาน นักขุดทองหลายร้อยคน
ก็รีบรุดไปที่นั่น แม้ชัทเทอร์จะพยายามเก็บเรื่องนี้
เป็นความลับ แต่ข่าวก็รั่วออกไปจนได้
ยุคตื่นทองอันโด่งดังจึงเริ่มขึ้น ภายในไม่กี่เดือน
ก็มีคนกว่า 4,000 คนเข้ามาขุดทองใกล้ๆ แม่น้ำ
เฉพาะปี ค.ศ. 1849 มีนักขุดทองมาเพิ่มอีกกว่า
80,000 คน ทั้งเดินเท้า ซี่ม้า และนั่งเรือกลไฟมา
เราเรียกคนเหล่านี้ว่า “โฟรต์ไนเนอร์” จากปีที่
พวกเขาเดินทางมา

▲ เรือกลไฟขนาดใหญ่ที่ล่องแม่น้ำ
มีสถิติรับพานักขุดทองหลายพันคน
เข้ามาขุดทองคำ

27 เริ่มแรกนักขุดทอง
ต้องปิกนิกจอบของเขากองคน
ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะเลือก
ที่ดินและตอกเสาเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ
พวกเขาอาจสร้างกระท่อมง่ายๆ หรือถ้ำกระโจม
ไว้นอน แต่พวกเขาจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการทำงานหนัก

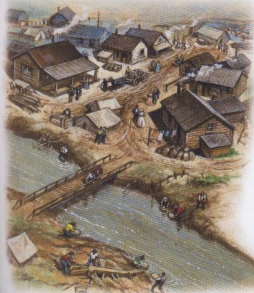
28

วิธีหาทองคำที่ง่ายที่สุดคือ
“การร่อน” ซึ่งทำได้โดยการตักน้ำและ
 ตะกอนกันแม่น้ำใส่ถาดโลหะ แล้วค่อยๆ
 แกว่งไปมาเบาๆ เศษตะกอนที่มีน้ำหนักเบา
 จะร่อนออก เหลือแต่ทองอย่างที่เรารู้จัก!

29

มักชุกทองคำส่วนใหญ่
จะใช้ร่อนแร่
 ซึ่งเป็นกล่องไม้
 ขนาดใหญ่ ที่ใช้
 เขย่าตะกอนแม่น้ำ
 เพื่อแยกทองคำออกจาก
 โคลนและหิน โดยอาศัย
 หลักการเดียวกับการร่อน

ลองร่อนทอง

หากำไลที่เราสามารถทำสปริงเกอร์ได้อ!
 ตักดินจากในสวนในสนามกันตื้นๆและผสมน้ำ
 จนกระทั่งดินร่วนซุย จากนั้นใช้ทั้งสองมือ
 มือจับขอบแก้วเป็นวงกลม โดยให้น้ำกระโดด
 ออกจากด้านข้างทั้งสองมือ
 จะเหลือเศษดินที่หนักที่สุด
 อยู่กับเรา ถ้าเรอโชคดี
 สิ่งที่เหลืออยู่ในเรา
 อาจเป็นทองคำก็ได้!

30

เมืองต่างๆ ชุกขึ้นรอบแหล่ง
ชุกทองคำใหญ่ๆ เมืองเหล่านี้มักจะเป็นบ้านป่า
 เมืองเถื่อนที่ไร้กฎหมาย มีการปล้นและ
 การต่อสู้แย่งพื้นที่ขุดทองมากมาย มีเมือง
 ที่เกิดจากการขุดทองไม่กี่เมืองที่อยู่ได้นาน
 เพราะเมื่อนักขุดทองส่วนใหญ่ไม่พบทอง
 เลยสักก้อน ไม่ช้าพวกเขาก็เลิกค้นหา

การเดินทางข้ามที่ราบ

31

การเดินทางสู่ตะวันตกที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด

คือการไปกับขบวนเกวียน แต่วิธีนี้ก็ใช่ว่าจะง่ายอย่างที่คิด
ที่สุดด้วย เส้นทางที่มุ่งสู่ตะวันตกจะตัดผ่านที่ราบตอนกลาง
ประเทศ ซึ่งมักจะเป็นทะเลทรายที่ไม่มีต้นไม้อื่นให้ร่มเงา
และไม่มีแหล่งน้ำ มีช่องเขาแคบให้ขบวนต้องแทรกตัวผ่าน
และมีแม่น้ำลึกที่ต้องฝ่าข้าม นอกจากนี้ยังมักจะมีเสียง
อันตรายจากการโจมตีของพวกอินเดียนแดง
ซึ่งไม่พอใจที่พวกเขาถูกล้ำดินแดน

32

ครอบครัวของนักบุกเบิกส่วนใหญ่จะเดินทาง

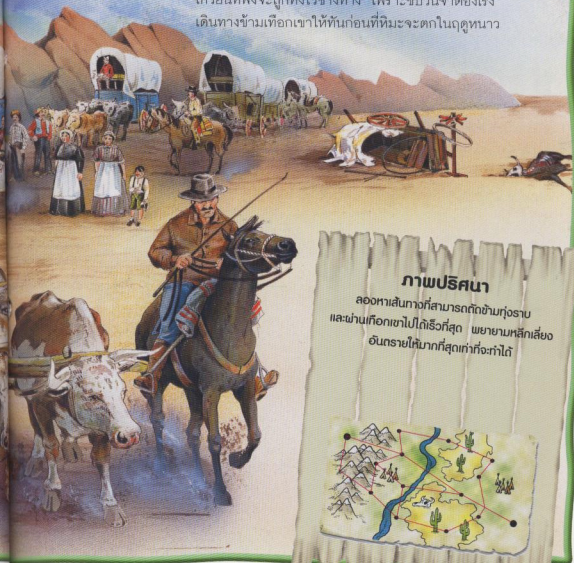
ด้วยเกวียนประทุน เกวียนเหล่านี้เรียกกันว่าเฮ็ยมจินแห่งทุ่งราบ
เฮ็ยมจินคือเรือนคดหนึ่ง และผ้าใบสีขาวที่คลุมเป็นประทุนเกวียน
ก็ดูคล้ายใบเรือ ล้อเกวียนขนาดใหญ่มีขอบกว้างเพื่อจะได้ไม่ติด
หล่มโคลน เกวียนเหล่านี้จะลากโดยฝูงวัวหรือม้า

33

ขบวนเกวียนเดินทางเป็นแถวยาว ประกอบด้วย
ครอบครัวต่างๆ หลายสิบครอบครัวที่เดินทางไปด้วยกัน
เป็นขบวน ขบวนเกวียนสามารถเดินทางได้ประมาณวันละ
25 กิโลเมตร และจะหยุดพักเฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น
เกวียนที่หึ่งจะถูกทิ้งไว้ข้างทาง เพราะขบวนจำต้องเร่ง
เดินทางข้ามเทือกเขาให้ทันก่อนที่หิมะจะตกในฤดูหนาว

ภาพปริศนา

ลองหาเส้นทางที่สามารถถึงข้ามทุ่งราบ
และผ่านเทือกเขาไปได้เร็วที่สุด พยายามหลีกเลี่ยง
อันตรายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ธุรกิจโคเนื้อ

34

เท็กซัสและที่ราบใหญ่ตอนกลางประเทศ
กลายเป็นทุ่งปศุสัตว์ขนาดใหญ่

เมื่อกองทัพของ
รัฐบาลปราบปรามและขับพวกชนเผ่าพื้นเมืองถอยร่น
ไปแล้ว คนเลี้ยงปศุสัตว์ก็เริ่มเข้ามาแทนที่ พวกเขา
เลี้ยงวัวฝูงใหญ่ และใช้วิธีขี่ม้าเพื่อดูแลสัตว์ที่ออกหากิน
ไปตามทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล

▼ คาวบอยไล่กวนฝูงวัว
ผ่านทุ่งหญ้าแห้งของเท็กซัส

35

ชาวสเปนนำวัวฝูงแรกเข้ามาสู่
อเมริกาในปี ค.ศ. 1521 และใช้เวลาหลายร้อยปี

ในการพัฒนาสายพันธุ์จนได้วัวพันธุ์เท็กซัส
ลองฮอร์น ซึ่งมีขนาดใหญ่ หนักหนาน และมีเขา
แหลมใหญ่ วัวพันธุ์นี้สามารถอาศัยอยู่ในที่ราบ-
อันร้อนและแห้งแล้งได้ดี

► วัวพันธุ์ลองฮอร์นนั้น
แข็งแกร่ง แต่กับโตช้าและให้
เนื้อน้อยกว่าวัวสายพันธุ์อื่น

36

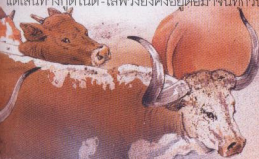
เมืองต่างๆ ทางภาคตะวันออกต้องการ
เนื่องจากภาคตะวันตก คนเลี้ยงวัวเริ่มไล่ต้อนวัวไปยัง
 ทางรถไฟที่เพิ่งสร้างเสร็จ ซึ่งจะนำวัวไปยังภาคตะวัน
 ออก เส้นทางที่มีชื่อเสียงที่สุดสายหนึ่งคือเส้นทาง
 สายชิซอลัม ซึ่งเชื่อมระหว่างเท็กซัสกับแคนซัส

▲ นี่คือการเดินทางค้าปศุสัตว์ที่ไกลถึงที่สุดในภาคตะวันตก
 ของสหรัฐอเมริกา

37

ชาร์ลส์ กู๊ดไนต์ เป็นผู้นำกบิลเดินทาง
ขนเนื้อสายยาว ชาร์ลส์และหุ้นส่วนชื่อโอลิเวอร์
 เลิฟวีก ออกเดินทางในปี ค.ศ. 1866 นำปศุสัตว์ 2,000
 ตัวจากเท็กซัสไปขายยังโคโลราโด เลิฟวีกเสียชีวิต
 เมื่อถูกชนเผ่าโคแมนชีโจมตีหลังจากนั้นไม่นาน
 แต่เส้นทางกู๊ดไนต์-เลิฟวีกยังคงอยู่ต่อมาจนทุกวันนี้

38

โจเซฟ แมกคอย เป็นผู้ตั้งเมืองใหม่
ที่สร้างไว้สำหรับปศุสัตว์โดยเฉพาะ เขาสร้างคอก
 ปศุสัตว์ขนาดใหญ่เพื่อเลี้ยงวัวในชุมชนเล็กๆ
 ชื่อเอปิสในแคนซัส แมกคอยโน้มน้าวให้บริษัท
 รถไฟวางแผนทางรถไฟใหม่ที่เชื่อมที่ดินของเขา
 กับเส้นทางหลัก และไม่ข้ามบรรดาคนเลี้ยงวัว
 ก็เริ่มมุ่งหน้ามายังเอปิสซึ่งเป็นตลาดที่ดีที่สุดใน
 การขายวัวของตน

ภาพปริศนา

คนเลี้ยงวัวจะทำสัญลักษณ์พิเศษเฉพาะของตน
 ไว้บนตัวสัตว์ สองจับคู่สัญลักษณ์
 กับชื่อฟาร์มต่อไปนี้

1.	ก. ชันโรส
2.	ข. ร็อกกิ้ง 7
3.	ค. เบนซ์
4.	ง. แอต
5.	จ. อุกเกด วาย

๙ ๘ ๗ ๖ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ เลขที่

ชีวิตควาบบอย

39

ควาบบอยหรือโคบาลมีเครื่องแต่งกายพิเศษ

โดยเฉพาะของถนน พวกเขาสวมหมวกปีกกว้างเพื่อกันแดดและฝน สวมกางเกงหนังหลวมๆ ที่เรียกว่าแชปส์ทับกางเกงเพื่อกันหนามทึ่มซา และที่สำคัญที่สุดก็คือ อานม้าที่นั่งสบาย เพราะเขาต้องนั่งบนหลังม้าทั้งวัน ควาบบอยไม่ค่อยพกปืน เพราะทั้งหนักและเกะกะ พวกเขาจึงมักห่อปืนไว้กับเครื่องนอนเวลาออกเดินทาง

กางเกงแชปส์

40

การไล่ต้อนปศุสัตว์อาจกินเวลานานถึงสามเดือน

ควาบบอยต้องทำงานหนักทั้งวัน และบางครั้งก็อาจเลยไปถึงกลางคืนด้วย หน้าที่ของพวกเขาคือต้อนวัวให้อยู่รวมกันเป็นฝูงและมุ่งหน้าไปตามทางที่ถูกตอง ควาบบอยบางคนจะมีม้านำหน้า ส่วนคนอื่น ๆ คุมอยู่ด้านข้าง แต่คนคุมท้ายจะแย่ที่สุด เพราะต้องอยู่กับฝุ่นและแมลงวัน!

คนคุมท้าย

คนคุมข้าง

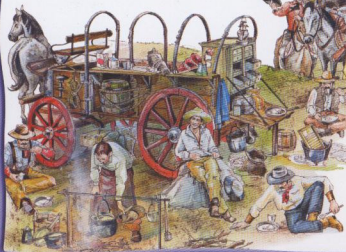
หัวหน้าขบวน

41

ตกกลางคืน ควาบบอย

จะพลิกเปลี่ยนเวรยามกันเพื่อปศุสัตว์

พวกเขาจะขี่ม้าไปรอบ ๆ ฝูงเพื่อตรวจสอบว่ามีตัวไหนพลัดฝูงไปหรือไม่ และมักจะร้องเพลงเพื่อกล่อมให้พวกวัวสงบ

42 เสียงที่ดังขึ้นอย่างฉับพลันอาจ

ทำให้วัวตื่นและวิ่งอลหม่านด้วยความตกใจ ความบอยต้องพยายามหยุดยั้งฝูงวัวที่แตกตื่น โดยการขี่ม้าไปข้างหน้าและโบกหมวก หรือยิงปืนขึ้น งานนี้เสี่ยงอันตรายมาก ม้าของความบอยอาจสะดุด ทำให้พวกเขา ตกกลงไปบนพื้นและถูกวัวเหยียบเอาได้

43 เมื่อไปถึงจุดหมายคือเมืองกลาตวี่

พวกเขาจะขายวัวที่ไล่ก่อนมา ความบอยจะได้ ค่าแรง แต่งตัวชุดหล่อ และออกไปหาความ สำราญตามร้านเหล้าและโรงเดินรำ พวกเขา อาจใช้เงินค่าแรงหมดภายในวันหรือสองวัน!

44 คาวบอยทุกคน

พกเชือกยาวที่เรียกว่า บ่วงบาศกิดกั๊ว เชือกนี้ จะมีปมที่ปลายเชือก ไว้ทำห่วง ผู้ที่ชำนาญ จะจับวัวได้โดยการ โยนบ่วงบาศไปคล้อง หัววัวหรือขาวัว

► บ่วงบาศเป็นของสำคัญของคาวบอย ในการควมคุมวัว

ภาพปริศนา

เกวียนเสียบียงขนอาหารสำหรับคาวบอยผู้หิวโหย
สองทาบคอน ขมมบิงกรอบ ถั่ว และกาแฟ
ที่พวกเขาชอบกินว่าซ่อนอยู่ที่ไหนบ้าง

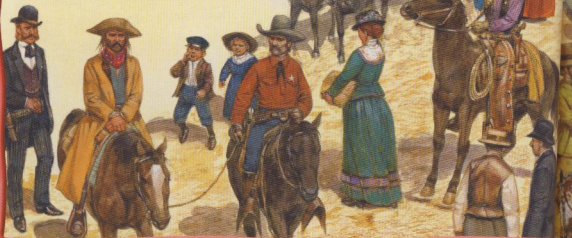
ชีวิตในเมืองชายแดน

45 เมืองในภาคตะวันตกนั้นมักเริ่มต้นจาก

สถานีการค้า ผู้บุกเบิกจะไปที่นั่นเพื่อขายผลผลิต
หรือขนสัตว์ และซื้อเสื้อผ้า เครื่องใช้ กาแฟ และสินค้า
อื่นๆ จากนั้นเมื่อมีผู้ตั้งถิ่นฐานมาถึงกันมากขึ้น พวกเขา
ก็สร้างบ้าน ร้านค้า และคอกสัตว์ เมื่อทนายความ
และหมอเริ่มเข้ามาเปิดกิจการ ร้านเหล้าและหนังสือพิมพ์
เปิดกิจการ เมื่อนั้นสถานีการค้าก็จะกลายเป็นเมือง
อย่างสมบูรณ์ขึ้นมาทันใด

46 ชาวเมืองเลือกนายอำเภอเพื่อรักษา

กฎหมายและความเป็นระเบียบคล้ายตำรวจ แต่งาน
ของนายอำเภออาจยากและโหดเหี้ยมกว่า นายอำเภอ
บางคนต้องดูแลพื้นที่กว้างใหญ่และดิ้นรนโดยมี
ผู้ช่วยเพียงไม่กี่คน เมื่อจับโจรหรือฆาตกรได้แล้ว
ก็มักไม่มีคุกสำหรับคุมขัง พวกโจรอาจ
พยายามบุกเข้ามาช่วยเพื่อนพร้อมปืนก็ได้!

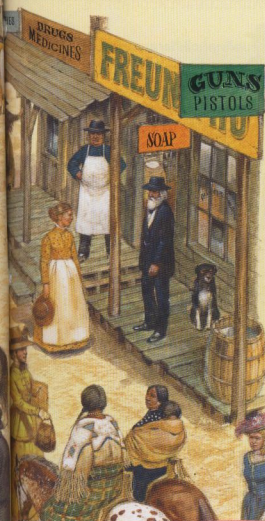

47

ควาบอยชอบดื่มเหล้า เล่นการพนัน

และถิ่นร่ำ พวกเขาสามารถทำกิจกรรมทุกอย่าง
เหล่านี้ได้ที่ร้านเหล้าในเมือง ภาพควาบอย
เดินร้านนั้นดูไม่จิต ด้วยมีเสียงเตื่อยลั่นรอกเท้า
อันใหญ่กระทบกันขณะที่ป็นพกกระดก
ขึ้น ๆ ลง ๆ!

ภาพปริศนา

ในแถบตะวันตกของสหรัฐอเมริกา มีหลายชนิด
บางครั้งแม้แต่ชนิดก็ได้ชื่อจากสีขนของมัน
ลองหาดูซิว่า เจ้าอัลบิโน (ขนสีขาว) เจ้าปิ่นโก
(ขนดำมีปิ่นสีขาวเป็นดวงๆ) เจ้าปาโลโบ
(ขนทอง แต่แดงคอและหางเป็นสีส้ม)
และเจ้าอีปาลูซา (ขนสีเข้ม สดวก
มีลายจุดสีขาว) อยู่ที่ไหน

48

เมืองชายแดนทุกแห่ง

มีตัวโกงและตัวร้ายประจำเมือง

ที่พบเห็นเป็นประจำก็คือหมอเถื่อน
หรือ “หมอก้ามฉลอ” ซึ่งขายยา
ที่โฆษณาสรรพคุณว่ารักษาได้
ทุกโรค ที่จริงยาวิเศษนี้มักทำจาก
ผงแป้งหรือน้ำผสมสีเท่านั้น

49

เมืองที่ไร้กฎหมายที่สุด

เมืองหนึ่งคือคอดอร์ชิตโตในแคนซัส มีคนถูก

ยิงตายมากจนต้องเปิดสุสานแห่งใหม่ในปี ค.ศ.
1872 สุสานนี้ได้ชื่อว่าบูตฮิลล์ เพราะศพของ
มือปืนถูกฝังที่นั่นทั้งที่ยังสวมรองเท้าบูต

ข่าวสารและการเดินทาง

50

สำหรับคนส่วนใหญ่ วิธีการเดินทางที่สะดวกที่สุดก็คือ รถม้าโดยสาร ซึ่งเป็นรถโดยสารที่วิ่งระหว่างเมืองใหญ่ส่วนใหญ่ บริษัทหนึ่ง จัดรถม้าโดยสารวิ่งจากเซนต์หลุยส์ไปยังซานฟรานซิสโกสัปดาห์ละสี่วัน เดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน โดยเดินทางได้ประมาณ 160 กิโลเมตร ในเวลา 24 ชั่วโมง แต่การเดินทางไม่สนุกเท่าไรนัก เพราะสภาพถนนแย และขรุขระ ผู้โดยสารมักไปถึงจุดหมายในสภาพมอมแมมและสะบักสะบอม

เจ้าหน้าที่รักษา
ความปลอดภัย

ผู้โดยสาร

ล็อกไว้เพื่อ
ไม่ให้รถม้า
โดยสาร
ติดหล่ม

51

รถม้าโดยสารปลอดภัยกว่าการเดินทางตามลำพังมาก

ก็เกียวก พวกโจรหรือพวกอินเดียนแดงมักบุกโจมตีนักเดินทาง ในที่เปลี่ยว ผู้เดินทางเป็นกลุ่มที่มีอาวุธครบมืออาจป้องกันตัวเอง ได้ดีกว่าคนที่ขี่ม้าไปตามลำพัง

52

วิธีส่งข่าวสารที่เร็วที่สุดคือบริการ

ม้าเร็ว พนักงานจะนำกระเป๋าส่งจดหมายควมม้าไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเปลี่ยนม้าใหม่ทุก 20 กิโลเมตร หลังจากเดินทางไปได้ราว 120 กิโลเมตร เขาจะหยุดและส่งกระเป๋าส่งจดหมายให้พนักงานผลัดต่อไป วิธีนี้ช่วยให้จดหมายเดินทางได้ถึง 320 กิโลเมตรในหนึ่งวัน

▲รถม้าโดยสารมักจะลาก
โดยม้าสองตัวหรือสี่ตัว

การใช้รหัสมอร์ส

นี่คือระบบการส่งข่าวสารด้วยรหัสมอร์ส ชื่อยาวคือสัญญาณเสียงยาว ส่วนจุดกลมคือสัญญาณเสียงสั้น เราสามารถใช้รหัสมอร์สส่งจดหมายลับถึงเพื่อนได้ ถ้าเพื่อนคนนั้นมันมีหนังสือเล่มนี้เหมือนกัน!

A ●—	J ●— — —	S ●●●
B —●●●	K —●—	T —
C —●—●	L —●●●	U ●●—
D —●●	M — —	V ●●●—
E ●	N —●	W ●— —
F ●●—●	O — — —	X —●●—
G — — ●	P ●— — ●	Y —●— —
H ●●●●	Q — — — ●	Z — — ●●
I ●●	R ●— ●	

53

บริษัทรถม้าโดยสารที่มีชื่อเสียงที่สุดคือเวลส์ฟาร์โก รถม้าโดยสารของบริษัทนี้ลำเลียงผู้โดยสาร สินค้า และจดหมายจากนิวยอร์กไปยังภาคตะวันตกไกลของประเทศ นอกจากนี้เวลส์ฟาร์โกยังขนเงินและทองคำจากเหมืองในภาคตะวันตกไปยังเมืองทางภาคตะวันออกด้วย

54

พอถึงทศวรรษ 1860 เมืองส่วนใหญ่ก็มีโทรเลขเชื่อมถึงกัน ทำให้สามารถส่งข่าวสารผ่านสายข้ามระยะทางอันยาวไกลได้ ข้อความจะถูกส่งโดยแปลงเป็นรหัสมอร์ส (ระบบที่ใช้สัญญาณเสียงสั้นและยาว) ให้เจ้าหน้าที่รับโทรเลขแปลออกมา

55

การสร้างทางรถไฟสู่ภาคตะวันตกมีขึ้น

ในทศวรรษ 1860 รัฐบาลเห็นว่ารถไฟจะช่วยให้คนเข้าไปตั้งถิ่นฐานในภาคตะวันตกมากขึ้น ไม่ข้ามริชท์สองแห่งก็เริ่มวางรางรถไฟสายใหม่ สายหนึ่งเริ่มจากตะวันออก อีกสายหนึ่งเริ่มจากตะวันตก ทางรถไฟทั้งสองจะเชื่อมกันเป็นทางรถไฟสายแรกทอดข้ามทวีปอเมริกาเหนือ

▲ ทางรถไฟที่สร้างในสหรัฐอเมริกาจนถึงปี ค.ศ. 1900

56

การสร้างทางรถไฟข้ามเทือกเขา

ร็อกกีนันเป็นงานที่ยากยิ่ง คนงานหลายพันคนต้องทำลายและระเบิดหินเพื่อตัดทาง และสร้างสะพานขนาดใหญ่เพื่อวางรางให้เรียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกเขาต้องเผชิญความร้อนรุนแรง หิมะ และอากาศอันเหน็บหนาว นอกจากนี้ยังถูกพวกอินเดียนแดงผู้ไม่พอใจที่เห็นสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า "ม้าเหล็ก" เข้ามาบุกรุกโจมตีหลายต่อหลายครั้งด้วย

57

ในปี ค.ศ. 1869 ทางรถไฟสองสาย

ที่ทอดผ่านสหรัฐอเมริกาก็มาเชื่อมกัน

ที่รัฐยูทาห์ บริษัทคู่แข่งทั้งสองแข่งกัน

สร้างทางรถไฟช่วงสุดท้าย โดยโหมวางรางได้มากถึงวันละ 16 กิโลเมตร สายโทรเลขที่ทอดเคียงข้างไปกับทางรถไฟเป็นเครื่องส่งข่าวสรุปการทำงานในแต่ละวัน

58

ชาวจีนกว่า 11,000 คนเป็น

แรงงานในการสร้างทางรถไฟสายจีนทิส

แปซิฟิก พวกเขาอดทนกว่าและทำงาน

มีประสิทธิภาพกว่าคนงานผิวขาว ส่วนหนึ่ง

เป็นเพราะแรงงานจีนกินอาหารที่มีประโยชน์

มากกว่า ไม่ดื่มเหล้าหรือสูบบุหรี่ และยัง

ไม่ค่อยประท้วงหรือนัดหยุดงานด้วย

ไม่น่าเชื่อ!

มีการเฉลิมฉลองเมื่อครั้งที่ทางรถไฟสองสาย

มาเชื่อมกัน เจ้าของบริษัทได้รับเชิญให้มา

ทอดหมวกทองคำตัวสุดท้าย

ทุกคนส่งเสียงให้กำลังใจ

ขณะที่เขายกค้อนฟาดลงไป

และพลาดเป้า!

◀ คนงานชาวจีนวางไม้ทอมอน
และรางโลหะไปตามป่าเขา

59

การเดินทางด้วยรถไฟเร็วและสะดวกสบาย

กว่ารถม้าโดยสาร แต่ก็ใช่ว่าจะปราศจาก

อันตราย รถไฟอาจติดหิมะที่กองสูงจนไปต่อ

ไม่ได้ หรือถูกลมกระโชกในเขตที่ราบตอนกลาง

ประเทศพัตจนสัน พวกโจรนอกกฎหมายอาจ

ดักปล้นได้ง่าย โดยถอดรางออกหรือเอาท่อนไม้

มาวางขวางบนรางรถไฟได้ เมื่อรถไฟหยุด

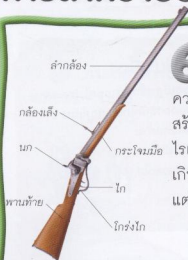
พวกโจรจะเป็นขึ้นรถและปล้นทรัพย์สิน

ของผู้โดยสารหรือปล้นสินค้าไป

◀ รถจักรไอน้ำทำให้ผู้คน
เดินทางได้รวดเร็วกว่ารถม้า
ที่เขารอมาควม

การล่าควายป่า

60

ควายป่าหลายล้านตัวหากินอยู่ในทุ่งราบ

ควายเหล่านี้ดูจะเป็นแหล่งอาหารชั้นดีของกองทัพคนงานสร้างทางรถไฟได้ จึงมีการจ้างนักแม่นปืนมาล่าควายทุกวัน ไรเฟิลชนิดใหม่ที่เพิ่งประดิษฐ์ขึ้นสามารถยิงควายได้ในระยะเกิน 500 เมตร นักแม่นปืนคนหนึ่งบอกว่า "ยิงโดนวันนี้ แต่ควายไปตายวันพรุ่งนี้"

61

นักล่าควายที่มีชื่อเสียงที่สุดก็คือบัพฟาโล บิล

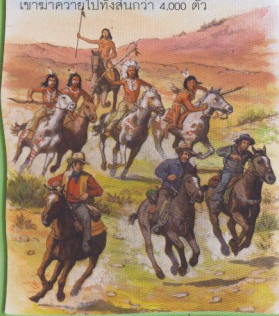
หรือเต็มชื่อวิลเลียม โคตี เขาเคยเป็นคนนำทางและคนเลี้ยงวัวก่อนจะทำงานให้บริษัทรถไฟ โคตียิงปืนแม่นยำน่าอัศจรรย์ ลูกกระสุนเกือบทุกนัดที่เขายิงออกไปสามารถล้มควายได้ ในช่วงเวลาหนึ่งปีครึ่ง เขาม้าควายไปทั้งสิ้นกว่า 4,000 ตัว

62

พวกอินเดียนแดงโกรธที่คนผิวขาว

ยิงควายเป็นว่าเล่น พวกเขาถือว่าควายเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์และจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของตน ในปี ค.ศ. 1874 ขนเผ่าไชแอนน์และเผ่าอื่นๆ จึงบุกโจมตีนักล่าควายผิวขาวและขับไล่พวกเขาออกไป แต่ไม่ช้าทหารก็ยกทัพกลับมาแก้แค้นปราบปรามชนเผ่าในที่ราบทางใต้จนพ่ายแพ้ราบคาบ และบังคับให้พวกเขาเข้าไปอยู่ในพื้นที่พิเศษที่เรียกว่าเขตสงวน

63

ไม่ช้าการล่าควายก็กลายเป็นกีฬา

ผู้ชายทั่วสหรัฐอเมริกาเดินทางมาเข้าร่วมกีฬานี้
ควายป่าถูกล้างหารไปวันละหลายพันตัว
พอถึงทศวรรษ 1880 ฝูงควายป่าขนาดใหญ่
ก็เกือบจะหายไปจากที่ราบ

64

ในปลายศตวรรษที่สิบเก้า

ควายป่าอเมริกันก็เกือบสูญพันธุ์ ควายถูก
ล้างหารมากจนแทบไม่เหลือ ในที่สุดควาย
ก็กลายเป็นสัตว์คุ้มครองที่ไม่อนุญาตให้ล่า
ทุกวันนี้มีควายจำนวนมากอาศัยอยู่ในเขต
สงวนพันธุ์สัตว์ป่าที่มีรั้วรอบขอบชิด และยังมี
ฝูงควายป่าอาศัยอยู่ในอุทยานแห่งชาติ
บางแห่งด้วย

ไม่น่าเชื่อ!

การล่าควายเป็นกีฬาที่โด่งดังมาก
จนกระทั่งแตรนกยักษ์จากรัสเซีย
พระองค์หนึ่งเดินทาง
ข้ามน้ำข้ามทะเลมาร่วมด้วย
แต่พระองค์ทรงยังกระสุน
12 นัดแรกพลาดหมด
ในการยิงระยะเผาขน!

ที่มันสุดท้ายของคัสเตอร์

65 ชนเผ่าในที่ราบพยายามต่อสู้เพื่อรักษาแหล่งสำคัญดั้งเดิมของตนไว้ เกิดการสู้รบกันนับครั้งไม่ถ้วนระหว่างคนงานเหมืองทองคำกับชนเผ่าไชแอนน์ในโคโลราโด แต่ผู้นำชนเผ่าไชแอนน์ชื่อแบล็ก เคดเทิล ต้องการหยุดรบ เขานำคนในเผ่าเข้าประชุมกับกองทัพที่แซนด์ครีกในปี ค.ศ. 1864 แต่กองทหารของสหรัฐกลับบุกโจมตีค่ายพักของแบล็ก เคดเทิล และฆ่าผู้คนซึ่งส่วนใหญ่เป็นสตรีและเด็ก

▲ แผนที่นี้แสดงบริเวณที่มีการทำสงครามระหว่างผู้ตั้งถิ่นฐานและพวกอินเดียนแดงในภาคตะวันตก

66 รัฐบาลสหรัฐสัญญาว่าจะให้ชนเผ่าชื่อย่อย่างสงบในเทือกเขาแบล็กฮิลล์ของดาโคตา แต่ในปี ค.ศ.

▲ เรด คลาวด์ หัวหน้าเผ่าลาโคตาซึ่งเป็นเผ่าย่อยของชนเผ่าลาโคตา

◀ หัวหน้าเผ่าชุยในชุดประจำเผ่า

67 รัฐบาลสหรัฐเสนอซื้อเทือกเขาแบล็กฮิลล์

หัวหน้าเผ่าชุยที่สืบทอดเทเลเรียกเงิน 70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนเรด คลาวด์หัวหน้าเผ่าอีกคน ขอเนื้อสำหรับเลี้ยงคนในเผ่าเป็นเวลา 200 ปี! แต่ลิตเติ้ลบิกแมนต้องการทำสงคราม เขาประกาศกร้าวว่า “ข้าจะสังหารหัวหน้าเผ่าคนแรกที่สนับสนุนการขายเทือกเขาแบล็กฮิลล์!”

68

กทารยบวณยาว

สามกองขี่ม้าเข้าสู่คาโคาโนปี

ค.ศ. 1876 เพื่อขับไล่ชนเผ่าซูลู

ออกจากแหล่งล่าสัตว์เก่าแก่

ของตน กองทหารนี้นำโดย

นายพลจอร์จ ครูก ผู้ซึ่งเพิ่งตีชนเผ่า

อาปาเชทางใต้จนแตกพ่ายมา

และในกองทหารยังมีจอร์จ คัสเตอร์

ซึ่งพวกซูลูเรียกว่า "หลังด้าน" เพราะ

คัสเตอร์ตามไล่ล่าชนพื้นเมืองทั้งวัน

โดยไม่ลงจากหลังม้า

อักษรปริศนา

ลองไขปริศนาจากตัวอักษรเหล่านี้

โดยหาชื่อของหัวม้าหน้า

อินเดียนแดงที่ยิ่งใหญ่ 5 คน

ว่ามีใครบ้าง

CLOUDKETTL
BULLCRAZYTAILBLACK
SITTINGREDHORSESPOTTED

1. Sitting Bull 2. Crazy Horse 3. Black Kettle
4. Spotted Tail 5. Red Cloud

1088

69

คัสเตอร์เชื่อว่าเขาคงเกือบจะกำล้ายชนเผ่าซูลูได้

ในเดือนมิถุนายนปีนั้นเขาจึงนำกำลังไปยังแม่น้ำลิตเติลบิกฮอร์น

แล้วก็ต้องตกใจที่ได้เผชิญหน้ากับชนเผ่าซูลูและไชแอนน์ ซึ่งนำ

โดยเครซี ฮอร์ส นักรบอินเดียนแดงล้อมกองทหารของคัสเตอร์

และสังหารทุกคนในวงล้อมจนหมดสิ้น นั่นเป็นชัยชนะครั้งใหญ่

ที่สุดของพวกเขาอินเดียนแดง แต่ก็เป็นหนึ่งในครั้งท้ายๆเช่นกัน

คนนอกกฎหมายและผู้รักษากฎหมาย

70

เอบิลินเป็นเมืองตลาดค้าวัว เต็มไปด้วยคาวบอยหัวแข็งที่ปกครองยาก ในปี ค.ศ. 1871 นายอำเภอคนใหม่ชื่อ เจมส์ 'โวลต์ บิล' อีกค็อก มารับตำแหน่ง เขาเป็นชายร่างสูง และพนักซึ่งมีตำหนิต่างๆสองกระบอกไว้ที่เข็มขัด ชาวเมืองหวาดกลัวนายอำเภอผู้นี้เพราะมีข่าวลือว่าโวลต์ บิล มาคนมาแล้วสิบคน และเขายังดู "เหมือนวัวแก่ๆที่บ้าคลั่ง" อย่างที่ชาวเมืองคนหนึ่งบอก แต่โวลต์ บิล ก็นำความสงบมาสู่เอบิลินได้ในเวลาไม่กี่เดือน

71

ไวแอตต์ เอิร์บ ทำให้เหล่ามือปืน

ในด็อกซ์ซิตีของไวโวลเวอร์ล่ากลองยาว

"บันทิลันสเปเชียล" ของเขา เมื่อมือสังหารชื่อดังคนหนึ่งเข้ามาหาเรื่องในเมือง ก็พบไวแอตต์ เอิร์บ ยืนอยู่หน้าประตูร้านเหล้า เขายังไม่ทันชักปืนออกมา ก็รู้สึกว่าจะถูกลูกปืนสเปเชียลของผู้รักษากฎหมายยิงเข้าที่โครงแล้ว เอิร์บบอกว่า "แกคิดว่าข้าจะตายก่อนละสิล่วงหน้าไปก่อนเลย แล้วก็ไม่ต้องกลับมาละ!"

▲ ปืนไวโวลเวอร์ .44 สมิธแอนด์วอซสัน เป็นปืนรุ่นที่ได้รับความนิยมในหมู่ นักกวอลปืนหลายคนในแถบคาวบอย

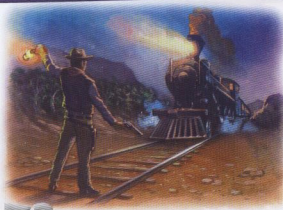

▲ กระทั่งอยู่ที่ซ่อนตัวอยู่ในเกือกเขาของไวโอมิง ที่ซึ่งบุตช์ แคสซิดี และสมุนใช้กบดาน

72

บุตช์ แคสซิดี และฮันแกนซ์ คิด

คือโจรชื่อดังที่สุด ทั้งคู่ปล้นธนาคาร ปล้นรถไฟ และขโมยปศุสัตว์ เมื่อนายอำเภอออกตามล่า พวกเขาก็หลบซ่อนตัวในบริเวณรกร้างทางไกลของไวโอมิงที่เรียกว่า โฮล-อิน-เดอะ-วอลล์ และได้รวมหัวกับโจรคนอื่นๆ ตั้งตัวเป็นแก๊ง "โฮล-อิน-เดอะ-วอลล์"

73

แก๊งเจมส์ทำให้ผู้คนในแถบตะวันตก

สเปิร์กกลีว สองพี่น้องเจสซีและแฟรงก์ เจมส์ เป็นโจรที่โหดร้ายผู้นิยมข่มขืนหรือสังหารเหยื่อก่อนทำการปล้น ในปี ค.ศ. 1882 มีสมุนในแก๊งคนหนึ่ง ลอบยิงเจสซีที่ศีรษะจากด้านหลังเพื่อรับเงินรางวัลค่าหัว

74

แบล็ค สการ์

ได้ชื่อว่า "ราชินีโจร"

เธอเป็นหัวหน้าแก๊งขโมยม้าและขโมยวัวในเท็กซัส และแต่งงานกับโจรขโมยปศุสัตว์ชื่อจาว ก่อนจะถูกจับกุมคุมขัง แม้เมื่อสามีถูกยิงตายในการควอลิฟิเคชันในร้านเหล้าแล้ว แบล็คยังคงยึดอาชีพอาชญากรอย่างเหนียวแน่น เธอถูกยิงตายในการชุมนุมเมื่อปี ค.ศ. 1889

75

ผู้พิพากษารอย บีน เป็นผู้รักษา

กฎหมายเพียงคนเดียวในรัศมี 400 ไมล์ในย่านไรกฎหมายทางตะวันตกของเท็กซัส เขาใช้บาร์ในร้านเหล้าของตัวเองเป็นศาล โดยขายเบียร์ไปพร้อมกับตัดสินโทษพวกโจรขโมยปศุสัตว์และฆาตกรอย่างเฉียบพลันไปด้วย บีนมักตัดสินลงโทษด้วยการแขวนคอ

โจรขโมยปศุสัตว์และนักแม่นปืน

76

วัวและม้าขโมยไม่ยาก คนที่ขโมยวัวและม้าเรียกว่าโจรขโมยปศุสัตว์ สัตว์เหล่านี้หากินในทุ่งหญ้า จึงไม่สามารถดูแลให้อยู่ในสายตาได้ตลอดเวลา พวกโจรขโมยปศุสัตว์ก็แค่ขี่ม้าเข้าไปใกล้ๆฝูงสัตว์และต้อนมันไปไว้ในที่ซ่อน ก่อนจะนำบัตรสัญญาลักษณะใหม่ลงไป

77

คนเลี้ยววัว

รวมกลุ่มกันปราบหัวขโมย

กลุ่มที่มีชื่อเสียงมากที่สุดกลุ่มหนึ่งคือสจวร์ตส์ สเตรงเกลอร์ส ซึ่งนำโดยแกรนวิลล์ สจวร์ต พวกเขาตามล่าพวกหัวขโมยไปทั่วมอนแทนาและลวงโซห์ พวกเขาด้วยการแขวนคอ สจวร์ตจะเสียชีวิตจากระเบิดระเบิดไว้ที่แต่ละศพว่าคนนั้นเป็น "โจรขโมยม้า" หรือ "โจรขโมยวัว" เสมอ

ประกาศจับ

โจรขโมยม้า
บิล อีกล์

ประกาศจับ

โจรขโมยวัว
จอห์น คลินตัน

▲ ป้ายเช่นนี้จะติดไว้ทั่วเมืองเพื่อจับโจรขโมยปศุสัตว์ ซึ่งโดยปกติที่ได้อธิบายมักเป็นโทษประหาร

78

พวกฆาตนาชาวไร่ทะเลาะกัน

บ้อยครั่ง เจ้าของฟาร์มใหญ่ๆไม่พอใจที่เห็นผู้ตั้งถิ่นฐานหน้าใหม่เข้ามาปักรั้วกันเขตในทุ่งหญ้าเพื่อเลี้ยงปศุสัตว์ของตน บางครั้งการทะเลาะวิวาทนั้นอาจกลายเป็นสงครามชาวไร่ โดยคู่กรณีจะจ้างมือปืนมาต่อสู้กันแทนตัว

79

บิลลีเดอะคิก

เป็นโจรชื่อดังที่สุดคนหนึ่งใน

ในแถบควาบอย หนุ่มผู้อาจ

มีชื่อจริงว่าเฮนรี แมกคาร์ตี

ต่อสู้ในสงครามชาวไร่

ที่นิวเม็กซิโก ในปี ค.ศ. 1881

บิลลีเดอะคิกจนมุมและ

ถูกนายอำเภอแพต การ์เรตต์

ยิงเสียชีวิต ตำนานแล้วว่า

เขาสังหารคนไป 27 คน แต่สถิติที่แท้จริงอาจมีแค่ 4 คนเท่านั้น!

ไม่น่าเชื่อ!

จอห์น เวสลีย์ อาร์กีน เป็นมือปืนซึ่งใครๆ

ก็เกรงขาม แต่ครั้งหนึ่งเขาถูกถามล่าที่โรงแรม

แห่งหนึ่งและลานหน้าโรงแรมกระตือลิมสวมกางเกง

เมื่อออกนอกเมืองแล้ว

อาร์กีนจึงต้องปล้นกางเกง

จากควาบอยคนหนึ่ง

ก็เกินทางผ่านมา

80

ทนายโจโฉมคนเลี้ยงปลุสสัตว์ในฤดูหนาวปี ค.ศ. 1886-1887

พายุหิมะพัดผ่านทุ่งหญ้า ทำให้หิมะและน้ำแข็งปกคลุมต้นหญ้า ปลุสสัตว์

หลายแสนตัวล้มตาย ความอยคนหนึ่งแล้วว่า "วันแรกที่ผมขี่ม้าออกไปได้

ผมไม่เห็นสัตว์รอดชีวิต

สักตัวเดียว"

81

ริ้วส่วทนามถูกประภิชฐขึ้น

ในปี ค.ศ. 1874 มันเปลี่ยนโฉมหน้าของ

การทำฟาร์มปลุสสัตว์ไปอย่างถาวร เพราะ

มีรางคูกและซ่อมแซมง่าย ทำให้

คนเลี้ยงวัวสามารถล้อมรั้วป้องกันวัวหาย

หรือปิดกั้นเส้นทางสัญจรและแหล่งน้ำได้

ผู้จับจองที่ดิน

82

รัฐบัญญัติจับจองที่ดินปี ค.ศ. 1862 ทำให้มีผู้ถือที่ดินฐานหน้าใหม่หลังไหลเข้าสู่ที่ราบตอนกลาง

ประเทศ กฎหมายใหม่นี้ระบุว่า ผู้ที่ชำระเงิน 10 ดอลลาร์จะสามารถจับจองที่ดินเพาะปลูก 160 เอเคอร์ เป็นกรรมสิทธิ์หากอาศัยอยู่ในที่ดินนั้นเป็นเวลาห้าปี ผู้คนนับพันนับหมื่นจึงเดินทางมาจากภาคตะวันออกและจับจองที่ดินของตน

83

ชีวิตของผู้จับจองที่ดินใน

ยากลำบาก น้ำดื่มน้ำใช้ในที่ราบนี้หายาก ดังนั้นสิ่งแรกที่พวกเขาต้องทำก็คือการขุดบ่อน้ำ จากนั้นก็ต้องใช้วัวไถที่ดินซึ่งเป็นทุ่งหญ้าเพื่อเพาะปลูก แต่พืชผลอาจเสียหายจากภัยแล้ง ไฟป่าในทุ่งหญ้า และพายุ หรือแม้แต่การรบกวนของดักแด้ หากขาดแคลนอาหาร ในช่วงฤดูหนาวอันทารุณ เขาอาจต้องล้มวัวที่ซื้อสัตว์และกินเนื้อมันเป็นอาหาร

84

บ้านในทุ่งหญ้าต้องสร้างจาก เศษดินเศษหญ้า หรือ “ดินปนหญ้า”

เพราะไม่มีต้นไม้ให้ตัดไม้มาสร้างบ้าน
ผู้ตั้งถิ่นฐานจึงต้องขุดหลุมบนพื้นดินและ
ก่อกำแพงดินปนหญ้านานๆ ขึ้นรอบหลุมนั้น
หลังคาบ้านทำจากฟาง โปะทับด้วยดิน
ปนหญ้า พื้นบ้านคือดินที่อัดจนแน่น
ส่วนหน้าต่างทำจากกระดาษอาบน้ำมัน

มีผู้จับจองที่ดินเพียงไม่กี่คนที่มีปัญญา
แต่หลายคนสามารถเล่นขอลหรือเป่าทเบลง
ปากได้ ครอบครัวผู้จับจองที่ดินจะมารวมกัน
เพื่อเดินร่ำที่เรียกว่าสแควร์เดียนซ์ ซึ่งมีคน
สี่ชื่อยกบอกจังหวะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ
นาน ๆ ครั้งจะมีคณะละครเร่เข้ามา
ใบมีดงไถลๆ และเปิดการแสดงในกระโจม
หรือกลางแจ้ง

ไม่น่าเชื่อ!

ดินแดนโอคลาโฮมาถูกแจกจ่ายให้ผู้คนในช่วง
“ที่ดินที่กิน” ชาวอินเดียนมีเสียอีกก็กลักรักโครม
ถึงขั้น และผู้ตั้งถิ่นฐาน 100,000 คนก็
กระหึ่มกระหอบเข้ามายึดชัยภูมิเหมาะๆ จับจอง
ที่ดิน บางคนขี่ม้ามา บ้างก็วิ่งมา และ
บางคนถึงกับขี่จักรยานมา!

ชนเผ่าที่สาบสูญ

85

พอดึงทศวรรษ 1880

พวกอินเดียนแดงส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกา
ก็ถูกย้ายเข้าไปอยู่ในเขตสงวนทางตะวันตก

เขตสงวนส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เพาะปลูกไร้คุณภาพ
ไม่มีสัตว์ป่าให้ล่า ชนเผ่าเหล่านี้ต้องพึ่งพา
อาหาร ยารักษาโรค และเสื้อผ้าจากรัฐบาล
หลายคนเสียชีวิตเพราะโรคภัยไข้เจ็บ
หรือเพราะความอดอยาก

▼ แผนที่นี้แสดงเขตสงวนสำคัญๆ ที่พวก
อินเดียนแดงถูกบังคับให้เข้าไปอยู่

▼ ชุดประจำเผ่าคือความ
ภาคภูมิใจอย่างยิ่งของ
พวกอินเดียนแดง

86

ชนเผ่าซูลายเผ่าปฏิเสธที่จะย้ายไปอยู่ในเขตสงวน

เมื่อได้ชัยชนะที่แม่น้ำลิตเติลบิกฮอร์นแล้ว กลุ่มชนเผ่าที่นำโดย
ซิดดิง บูล ก็หนีข้ามชายแดนทางเหนือเข้าสู่แคนาดา ประเทศ
แคนาดาปกครองโดยอังกฤษซึ่งยอมให้ผู้เข้ามาใหม่อาศัยอยู่
อย่างเสรี กองทัพสหรัฐไม่กล้าบุกเข้าไปจับตัวซิดดิง บูล

▼ การแต่งกายด้วยเสื้อผ้า
ของคนผิวขาวทำให้พวกเขา
รู้สึกต่ำต้อย

87

เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์
และนักบวชพยายามเปลี่ยนวิถีชีวิตของพวก
อินเดียนแดง พวกเขาคิดว่าชนพื้นเมืองควรลิ้ม
ชนบประเพณีเก่าๆ และลอกเลียนวิถีชีวิต
แบบคนผิวขาว นั่นคือแต่งกายแบบตะวันตก
พูดภาษาอังกฤษ ไปโรงเรียน และ
เลิกนับถือศาสนาของเผ่า สิ่งเหล่านี้
ทำให้พวกอินเดียนแดงจำนวนมาก
ไม่มีความสุขเลย

88

ชนเผ่าเนเปเชอยู่ในหุบเขาวัลโลวอันงดงาม

ในออริกอน พวกเนเปเชซึ่งมีโจเซฟหัวหน้าเผ่าเป็นผู้นำ ไม่ยอมย้ายไปอยู่ในเขตสงวน เมื่อถูกทหารขับไล่ออกจากหุบเขาในปี ค.ศ. 1877 พวกเขาจึงตัดสินใจลี้ภัยไปยังแคนาดา อันไกลโพ้น หัวหน้าเผ่าโจเซฟเริ่มต้นการเดินทางอันน่าอัศจรรย์ เขาพาผู้คนซึ่งประกอบด้วยชายหญิงและเด็ก 800 ชีวิต หลบเลี่ยงกองทหารที่ถูกส่งมาจับตัวเขา และเดินทางกว่า 1,600 กิโลเมตร ก่อนจะหยุดพักเหนื่อยไม่ไกลจากพรมแดนแคนาดา แต่พวกทหารสหรัฐตามมาทัน หัวหน้าเผ่าโจเซฟยอมจำนน และบอกว่า "ข้าจะไม่ต่อสู้อีกต่อไปแล้ว"

89

รัฐบาลส่งพวกเนเปเชไปยังเขตสงวนที่เต็มไปด้วยหน่อฮิงโนโอคลาโฮมา

เมื่อปราศจากอากาศและน้ำบนภูเขาที่คั่นขึ้น ผู้คนหนึ่งในสี่ก็เริ่มป่วยและเสียชีวิต หัวหน้าเผ่าโจเซฟไม่ได้กลับบ้านอีกเลย เขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1904 บางคนบอกว่าเป็นเพราะหัวใจสลาย

◀ หัวหน้าเผ่าโจเซฟ

คำถาม

1. รัฐลวดนามาประจักษ์ขึ้นในปีใด
2. ที่ดิน 160 เอเคอร์มีราคาเท่าไรในปี ค.ศ. 1862
3. ประเทศใดปกครองแคนาดาในตอนที่กำลังถึงนี้
4. หัวหน้าเผ่าโจเซฟเสียชีวิตเมื่อใด

ตอบ : 1. ค.ศ. 1859
2. 160 เอเคอร์
3. อังกฤษ
4. ค.ศ. 1904

90

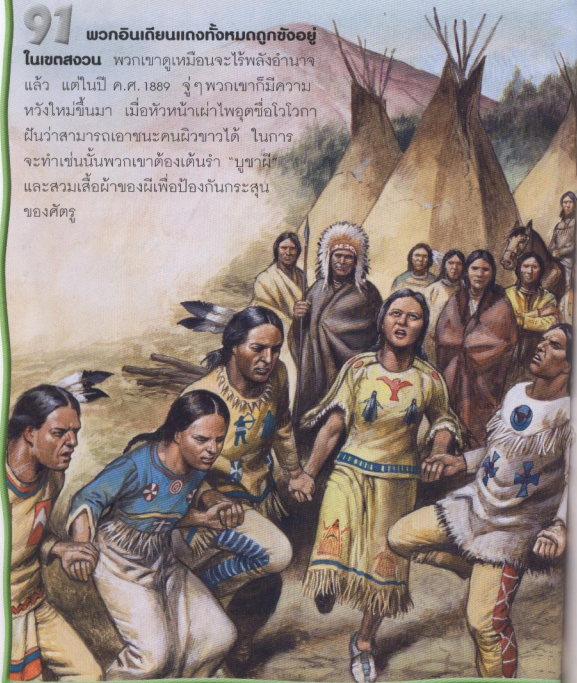
หัวหน้าเผ่าซูอีเออร์รี่ ฮอร์ส ยอมแพ้ทหารผิวขาวในปี ค.ศ. 1877 เขานำคนในเผ่าออกจากเทือกเขาแบล็กฮิลส์ไปสู่เขตสงวน ขบวนนักรบ ผู้หญิง เด็กๆ และลูกม้า ทอดยาวไปไกลกว่าสามกิโลเมตรไม่กี่เดือนต่อมา เครซี่ ฮอร์ส ก็ถูกจับเพราะพยายามหลบหนีและถูกแทงจนเสียชีวิต

การสังหารหมู่ที่วูเนเตกนี

91

พวกอินเดียนแดงทั้งหมดถูกขังอยู่

ในเขตสงวน พวกเขาดูเหมือนจะไร้พลังอำนาจแล้ว แต่ในปี ค.ศ. 1889 จู่ๆพวกเขาก็มีความหวังใหม่ขึ้นมา เมื่อหัวหน้าเผ่าโพดชื่อไวโวกาฝันว่าสามารถเอาชนะคนผิวขาวได้ ในการจะทำเช่นนั้นพวกเขาต้องเดินร่ำ “บูชาผี” และสวมเสื้อผ้าของผีเพื่อป้องกันกระสุนของศัตรู

92

ชนเผ่าซุรึมกับรำบูชาผี ชิตติง บุล
ซึ่งกลับจากแคนาดาแล้วได้เข้าร่วมพิธีด้วย
ซึ่งทำให้กองทัพสหรัฐฯตื่นตระหนกและส่งทหาร
มาจับกุมเขา ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน และชิตติง บุล
หัวหน้าเผ่าซุรึมยิ่งใหญ่ที่สุดก็ถูกยิงเสียชีวิต

93

55 **ชนเผ่าอาปาเชถูกบังคับให้อยู่ใน**
พื้นที่ร้อนและแห้งแล้งของแอริโซนา หลายคน
เกลียดที่นั่นและหนีไปยังเทือกเขาในเม็กซิโก
พวกหัวหน้าอย่างเช่นเจโรนิโมดำรงชีวิตโดย
การปล้นปศุสัตว์และชุมชนเล็กๆ และไม่ช้า
ทางการก็ส่งกำลังทหารไปตามล่า หลังการไล่ล่า
อันยาวนาน ในที่สุดพวก
อาปาเชก็ยอมแพ้

◀ เจโรนิโม ผู้นำ
คนสำคัญคนหนึ่ง
ที่ต่อต้านการ
ปกครองของคน
ผิวขาวในเม็กซิโก

94

54 สองปีต่อมา กลุ่มชาวอาปาเช
ก็หลบหนีอีกครั้ง เจโรนิโมนำพวกเขาไปซ่อนตัว
ในเขต "แบดแลนด์ส" อันกันดารของนิวเม็กซิโก
แม้ทหารจะไล่ตามทันในทันที แต่เจโรนิโม
กับสมุนกลุ่มเล็ก ๆ กลับหายตัวไปอีกครั้ง
ในเวลานั้นเจโรนิโมได้กลายเป็นวีรบุรุษไปแล้ว
และถึงแม้เขาจะยอมแพ้ในที่สุดในปี ค.ศ. 1886
แต่เขาก็ยังเป็นคนดังอยู่ดี

บทเพลงของชีวิตถึง มูส

นี่คือบทเพลงอันแสนเศร้าของซิดถึง บูล
หลังจากที่เขาอมจำนน

นักรบคนหนึ่ง

ข้าเคยเป็น

មាហិកនី

ทุกสิ่งจบสิ้น

ยากเย็นยิ่งนัก

หน้า

ອັ-ກັ-ຢັ-ຢັ

๖๑-๑๑๒ ค๑๒

פּוּ אַ-א פּוּ

นา-ลา เย-โล

๑๕ อธิปไตย

ก๊ - ยาวา - ออน

95

บิกฟุตเป็นหัวหน้าเผ่าซุ
ผู้อยู่ใหญ่คนสุดท้าย แต่เขามีผู้ติดตามเพียง
 ประมาณ 350 คนเท่านั้น โดยส่วนใหญ่เป็น
 สตรีและเด็ก ในปี ค.ศ. 1890
 กองทัพสั่งให้พวกเขาเดินเท้า
 ไปยังลำห้วยวูดเดนี
 ทั้งสองฝ่ายเริ่มทะเลาะ
 กัน และทหารก็เปิด
 ฉากยิงปืนอันทรง
 อานุภาพ ภายใน
 ไม่กี่นาที ชนเผ่าซุ
 ราว 250 คนก็เสียชีวิต
 จากนั้นศพผู้เสียชีวิต
 ถูกฝังไว้ด้วยกัน
 ในหลุมขนาดใหญ่

► บิกฟุตนอนกึ่งเขียงก็
 อยู่บนพื้นหลังจากถูกยิง
 เสียชีวิตก่อนตก

อวสานแดนคาวบอย

96

บัฟฟาโล บิล เลิกอาชีพนักแสดง และคนนำทางของกองทัพบก โดยผันตัวเป็นนักแสดงโชว์แทน ในปี ค.ศ. 1883 เขาตั้งคณะ "ไวลด์เวสต์โชว์" และตระเวนเปิดการแสดงทั่วโลกหลายปี ผู้ชมที่ตื่นเต้นจะได้เห็นควาย ความอยดัวจริง การยิงปืนและการขี่ม้าโลดโผน รถม้าโดยสาร และสงครามจำลองระหว่างทหารกับพวกอินเดียนแดง ชิตติง บุล เคยเข้าร่วมแสดงกับคณะนี้ในช่วงสั้นๆด้วย!

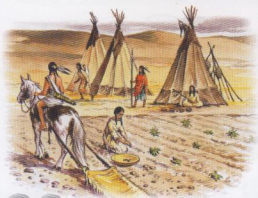

97

แอนนี โอลิสัย คือยอดนักแม่นปืนผู้นำกอง

▲ ส่วนหนึ่งในการแสดงของบัฟฟาโล บิล คือการแสดงทักษะของคาวบอย เช่น ขี่ม้าพยศ เทคนิคการใช้เชือกและการโยนบ่วงบาศ รวมทั้งการยิงปืนของนักแม่นปืนอย่างแอนนี โอลิสัยด้วย

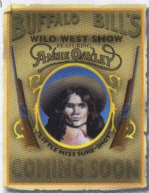
เธอหัดยิงปืนเมื่ออายุเพียงแปดขวบเท่านั้น และกลายเป็นดาราดังในคณะไวลด์เวสต์โชว์ของบัฟฟาโล บิล ในการแสดงเธอยิงบุหรีหลุดจากปากที่สามีคาบอยู่ และยิงโดนไฟที่โยนขึ้นฟ้า ชิตติง บุล เรียกแอนนีว่า "ลิตเติ้ลซัวร์ซอด" หรือนักแม่นปืนตัวน้อย

98

รัฐบาลต้องการให้พวกอินเดียนแดง

เป็นเกษตรกร แต่ที่ดินในเขตสงวนมักเป็นดินที่ขาดความอุดมสมบูรณ์ และแทบไม่มีใครสนใจการเพาะปลูก พวกเขาขายที่ดินและใช้เงินไปวันๆ เมื่อเงินหมด พวกเขาทำอะไรเหลือ

99

แดนควาบอยและอินเดียนแดง

หายไปนานแล้ว แต่ตำนานต่างๆ ยังคงอยู่ ทั้งในหนังสือ ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ อันที่จริงภาพยนตร์เรื่องแรกๆ หลายเรื่องมีฉากในแดนตะวันตก และ "หนังควาบอย" ก็มีการสร้างอยู่เรื่อยๆ แต่โลกในจอภาพยนตร์ห่างไกลจากความจริงมากมายนัก ไม่มีควาบอยคนไหนยิงแม่นยำเหมือนจอห์น เวียน หอก!

ไม่น่าเชื่อ!

ในช่วงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ แม่แต่งโรโบก็ยังคงกลายเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยว เขาเก็บเงินค่าถ่ายภาพจากนักท่องเที่ยว มีภาพหนึ่งที่เขาถ่ายภาพของมาลียกรยนต์คันที่เขารับรถไม่เป็นด้วยซ้ำ!

100

ในปี ค.ศ. 1872 เยลโลว์สโตน

กลายเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งแรกของโลก

เขตป่าบริสุทธิ์ที่สวยงามนี้มีทะเลสาบ น้ำตก เทือกเขา และป่าไม้ เมื่อสิ้นศตวรรษที่สิบเก้า นักท่องเที่ยวก็หลั่งไหลไปเยือนเยลโลว์สโตน ปีละหลายพันคน ในปี ค.ศ. 1913 ทางอุทยานอนุญาตให้นำรถยนต์เข้าไปได้เป็นครั้งแรก บัดนี้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปชื่นชมทิวทัศน์ของดินแดนตะวันตกอันดิบเถื่อนได้แล้ว

100

เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ

ควาบอยและอินเดียนแดง

100 เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ **ควาบอยและอินเดียนแดง** จะพาเด็กๆ เข้าสู่ยุคอินเดียนแดงอย่างยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์อเมริกา
ข้อเท็จจริง 100 ข้อที่อ่านง่ายและน่าสนใจชวนติดตามตั้งแต่หน้าแรกจนกระทั่งหน้าสุดท้าย

ภาพประกอบสีสวยงามและเรื่องราวที่มีชีวิตชีวา พาเราท่องไปบนเส้นทางแห่งการค้นพบสู่แดนตะวันตกอันป่าเถื่อน
ไปรู้จักชนพื้นเมืองอเมริกัน ยุคสมัยแห่งการตั้งถิ่นฐาน สภาพของบ้านป่าเมืองเถื่อนซึ่งเป็นที่พักพิงของชนคนออกกฎหมาย
และมือปืน รวมทั้งสัมผัสชีวิตของควาบอยทั้งในเวลากลางวันและยามค่ำคืน

เกร็ดความรู้ที่แฝงอยู่ในภาพวาดสนุกๆ ศิลปกรรมที่น่าตื่นตา คำถามและปริศนารูปแบบต่างๆ
ชวนให้คิดและสนุกกับการเรียนรู้โดยไม่ต้องท่องจำ แดมท้ายด้วยกิจกรรมชวนลอง อาทิ การสวมวิญญาณนักฆาตของ
หรือการส่งข้อความด้วยรหัสมอร์ส สารพันความรู้และความสนุกรออยู่ใน
"100 เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ ควาบอยและอินเดียนแดง"

- ข้อเท็จจริง 100 ข้อ - ภาพประกอบสนุกหรรษา - ปริศนาและคำถาม - กิจกรรมท้าทายหลายรูปแบบ

หนังสือในชุดเดียวกัน

20 เล่มที่พิมพ์จำหน่ายแล้ว

สิ่งมหัศจรรย์ของโลก • โลกของเรา • โรมโบราณ • ร่างกายของเรา • มหาสมุทร
ไดโนเสาร์ • วิทยาศาสตร์ • อียิปต์โบราณ • อวกาศ • สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม
สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก • แมงและแมลง • สิ่งประดิษฐ์ • โจรสลัด • นักสำรวจ
ควาบอยและอินเดียนแดง • สภาพอากาศ • อัสวินและปราสาท • ชีวิตยุคก่อนประวัติศาสตร์ • นก

พบคတ်หนังสือภาพความรู้

